

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

N. 32

Edita: Fundació Collserola

Direcció i disseny: Xavier Aballí

Fotografies: Pau Ardid, Xavier Aballí (pàgines 3, 5, 15 i 16)
i Glòria Ribas (pàgines 12, 18, 20, 26, 30, 32, 36,
43, 46, 50, 59 i 62)

“Mirèio” n. 32 2a edició. Juny de 2018
Número especial 50 aniversari
Escola Frederic Mistral

Amb la col·laboració de: Xabier Osarte, Lali Ribera, Anaïs Guillamon,
Carles Amengual, Marina Fàbregas, Àngels Remesar, Susana Pesudo, Òscar Franco,
Maria Àngels Romero, Àlex Lahoz, Bàrbara Moner, Antoni Clapés, Bernat Fàbrega,
Carlos Nebot, Eva Gili, Jaume Vilà, Cristina Rodríguez, Cristina i Pablo Garrido,
Paul Piqueras, Eulàlia Paredes, Gisela Casas, Ivette Nogués, Laia Tardós,
Mariona Rodríguez, Manel Anton, Juli Rodés, Maite Sarró, Maria Pfaff, Manuel Pérez,
Marta Plana, Lluís Roura, Martina Nadal, Clàudia Costafreda, Guillermina Varela,
Sira Béjar, Teresa Martorell, Mercedes Hernández de Lorenzo, Àlex Muñoz,
Xavier Saladrigas, Eduard Puchol, Elisenda Tortajada, Elisabet Pascual i Marc Palomé

50 anys de l'escola

L'any 1967, l'escola Frederic Mistral naixia per l'empenta d'un grup de professionals de l'ensenyament que volien participar de la transformació pedagògica que vivia el país i crear una escola diferent, una escola catalana, plural i laica, compromesa amb els valors universals i que oferís una educació de qualitat i personalitzada.

Allarg de tots aquests anys, ens hem aplegat un grup de professionals i famílies que hem treballat conjuntament amb passió i compromís, fomentant la cultura i el coneixement, amb el propòsit que els nostres infants i joves esdevinguin ciutadans i ciutadanes amb esperit crític i èticament compromesos.

A l'escola, on cada dia passen un munt de coses, el temps sembla que passi més de pressa. Aturar-nos i mirar enrere, fer memòria, ens ajuda a ser conscients del camí que hem recorregut, a veure on érem i on som. De les torres del carrer de les Escoles Pies, passant per la construcció de l'edifici del Tibidabo o la incorporació de l'Institut Tècnic Eulàlia; el concert amb la Generalitat de Catalunya; el pas a ser Fundació i arribar a la dimensió actual del Grup Collserola amb l'escola Avenç i l'escola Ramon Fuster, amb la casa de colònies de Les Vinyes, la Fundació Cim d'Estela, la Fundació Institut de Psicologia, la Fundació Bellaire i la Fundació Els Xiprers; els convenis amb entitats com el CCCB, la Fundació Joan Miró, la Fundació Foto Colectania i l'Orquestra Simfònica del Vallès; tots són exemples d'aquest recorregut on sempre, a partir de la reflexió i l'experiència del dia a dia, hem anat cercant noves respostes a les necessitats de la nostra raó de ser i construint noves maneres d'educar.

Aquest pas del temps, aquest passat, pren especial rellevància quan hi ha una data significativa com la d'aquest curs. Com va dir Nuccio Ordine a la conferència inaugural dels actes del 50è aniversari, l'aniversari d'una escola és sempre un esdeveniment important perquè l'escola és la millor eina per crear ciutadans lliures i crítics amb la societat que els envolta.

Moltes gràcies i moltes felicitats a tothom, alumnat, famílies i mestres que, al llarg d'aquests 50 anys, heu fet possible aquest projecte engrescador.

David Sierra
Direcció General

Frederic Mistral

50 ANIVERSARI

Per què el nom de Frederic Mistral?

Els canvis econòmics dels anys 60 van generar, a Catalunya, un gran creixement i una gran transformació de les classes mitjanes urbanes, que es van traduir en una pressió creixent cap a la democratització política i, en l'àmbit educatiu, cap a una renovació pedagògica i un fort impuls per a la seva catalanització.

En aquest context, el curs 1967-1968 va néixer l'Escola Frederic Mistral. Va ser fundada com una escola francesa i catalana alhora i, per això, es va triar el nom del poeta provençal.

Frederic Mistral era un personatge conegut i valorat a Catalunya pel paper que havia tingut en la defensa de l'occità, llengua molt identificada amb el català. Occitans i catalans havien tingut una història comuna a l'Edat Mitjana i existia un clar paral·lelisme entre les Renaixences catalana i occitana del segle XIX. Carles Aribau i Víctor Balaguer iniciaren la catalana i Frederic Mistral i el grup dels felibres, l'occitana.

A més, durant el curs en què va néixer l'Escola, 1967-1968, es va celebrar el centenari de:

- Maig del 1867. Publicació de *Calendau*; aquesta obra i *Mirèio* són les més populars del poeta.
- Juliol del 1867. Donació de la copa d'argent catalana als poetes occitans, pagada per subscripció popular entre 1800 catalans. La copa era la mostra del reconeixement i agraïment català a la càlida acollida a Víctor Balaguer, exiliat a França per haver intervingut en la conspiració del general Prim contra la reina Isabel II.
- Abril del 1868. Frederic Mistral visita Catalunya, convidat als Jocs Florals d'aquell any. En aquest viatge coneix Jacint Verdaguer. El poeta provençal va reconèixer públicament la vàlua de l'obra verdagueriana tot saludant-lo amb el "Tu, Marcellus eris", tal com l'havia anomenat, a ell, el poeta Lamartine.

A Catalunya, s'ha mantingut viu el record del poeta Frederic Mistral. Amb actes oficials i literaris es va commemorar, l'any 1930, el centenari del seu naixement; l'any 1964, el 50è aniversari de la seva mort i, l'any 1980, el 150è aniversari del seu naixement.

A Barcelona, hi ha dues escoles i una biblioteca que porten el seu nom, té dedicat un carrer i dos monuments recorden el poeta. D'altra banda, no es pot oblidar que la popularitat del nom de Mireia a Catalunya és resultat de la publicació, l'any 1859, de *Mirèio*, el seu principal poema.

Fina Vilardaga

(text extret del núm. 17 de la revista *Mirèio*, edició especial per commemorar el centenari del premi Nobel de Literatura al poeta Frederic Mistral. Barcelona, curs 2004/05)

Qui és Frederic Mistral

Frederic Mistral és un gran poeta provençal nascut a Maillane, l'any 1830. Des de ben jove va començar a escriure poemes en occità, la llengua del seu país, que arrossegava una decadència de molts segles però que en aquells moments començava a renéixer. Aviat es va convertir en un dels fundadors i dirigents del **felibritge**, que era una associació d'escriptors que pretenia la renaixença de la literatura provençal. S'havia creat l'any 1854 i tenia la seva seu a Avinyó.

L'occità o provençal era l'antiga llengua de Provença, derivada del llatí com qualsevol altra llengua de les anomenades llengües romàniques: italià, francès, català, castellà, etc. Al segle XII, quan el feudalisme es trobava en el moment culminant, la llengua provençal es va posar de moda arreu d'Europa: els poetes cultes o **trobadors** d'altres contrades (italians, francesos i catalans) l'utilitzaven pels seus poemes. Era considerada la llengua poètica per excel·lència.

Van venir després els anys de decadència. Molts escriptors del país es van posar a escriure en francès abandonant la llengua pròpia. Hi havia el perill -que desgraciadament s'ha confirmat- que es perdés no tan sols la literatura sinó fins i tot la parla popular.

Els poetes del **felibritge** volien evitar aquesta situació. Calia treballar i esforçar-se pel renaixement de les lletres occitanes. És el context on cal situar la vida i l'obra de **Frederic Mistral**; vida i obra que, malgrat la seva excel·lència, no van poder impedir el procés de desoccitanització del país per raons de tipus molt divers però entre les quals cal destacar la manca de cohesió política del moviment **felibre**.

L'any 1859 aparegué "Mireia", gran poema èpic rural, que és la seva obra més coneguda i la que va donar-li la celebritat al mateix temps que accentuava el ressò de tot el que era occità. Aquests anys Frederic Mistral viu un patriotisme provençal intransigent i creu en el federalisme com a organització de l'Estat francès. Són també d'aquesta època els poemes "La Comtessa" (1866) i "Calendal" (1867).

La guerra de França amb Prússia i els esdeveniments revolucionaris que van seguir la desfeta francesa (coneguts amb el nom de **Comuna de París de 1871**) van significar un canvi polític en el poeta. Va suavitzar el provençalisme intransigent per tranquil·litzar el nacionalisme francès sorgit dels esdeveniments polítics i militars recents; al mateix temps, accentuava el seu tradicionalisme d'arrel catòlica i es desinteressava de les qüestions socials.

El moviment provençalista, mentrestant, no acaba d'arrencar, atrapat com estava entre dues posicions enfrontades: el conservadorisme i el felibritge roig d'una esquerra liberal i republicana. Les publicacions de Frederic Mistral es van succeir: "Illes d'Or" (1876), "Tresor del Felibritge" (1878-1886), "Nerta" (1887); "La Reina Joana" (1890), "Poema del Roine" (1899), "Memòries i narracions" (1906), "Olivades" (1912). L'any 1905, rep el **premi Nobel de literatura**.

El poeta va morir a Avinyó l'any 1914.

Els lligams entre **Frederic Mistral** i Catalunya van ser molt importants. **Frederic Mistral** era ja un poeta consagrat quan a casa nostra tot just començava la **Renaixença**. Això permeté que es convertís en un personatge molt respectat a Catalunya, a la vegada que ell es preocupava tant com podia d'encoratjar els escriptors catalans.

De la seva popularitat entre nosaltres en parlen l'impacte de la seva vinguda a Barcelona, l'alegria quan se li va concedir el **Premi Nobel de literatura**, el dol per la seva mort i, sobretot, la popularització del nom de Mireia, que es posa a moltes noies arreu del país. Del seu interès per la Renaixença catalana, n'és una mostra la carta que va enviar a Mossèn Cinto Verdaguer, amb motiu de la publicació de "L'Atlàntida".

Símbol d'aquest agermanament va ser la **Copa Santa** que uns escriptors catalans van oferir als seus amics felibres Provençals. La copa es feia servir cada any en un banquet tradicional entre els felibres: s'omplia de vi i tothom en bevia.

(extret del Full Escolar núm. 1, realitzat pel Departament de Llengua i Literatura Catalana de l'escola. Barcelona, curs 1978/79)

L'escola de la vida

Com a acte oficial d'inauguració del 50 aniversari, vam tenir a l'escola el filòsof i professor italià Nuccio Ordine. Ordine va començar la conferència dient que l'aniversari d'una escola és un moment important i va citar Victor Hugo quan deia que obrir una escola és tancar una presó. Malgrat que la citació no és literal, per Ordine es tracta d'una frase molt important perquè l'escola i la universitat són decisives per poder entendre el món i la vida.

Per Ordine, s'ha professionalitzat tant l'estudi que la universitat s'està convertint en un lloc on poder obtenir un títol que permeti guanyar diners. Per això, les famílies desaconsellen les carreres de lletres als seus fills perquè, els diuen, no els serviran per a res. I, també cada vegada més, els estudiants pensen que la universitat i els estudis estan condicionats pel mercat.

La culpa no és seva, sinó de la societat en què vivim. Es tendeix a fer fora tot el que no dona profit, tot el que no dona diners. Estem situats en una dictadura de l'utilitarisme. La pregunta sempre és: Per què serveix llegir poesia? De què serveix assistir a un concert? Tot s'ha de mesurar per existir, tot ha de valer diners. Per saber què és útil o inútil, només cal mirar els balanços dels governs, dels ajuntaments, etc. i, també, analitzar on s'han aplicat les retallades en els moments de crisi: escola, sanitat, recerca, biblioteques, conservatoris de música, etc.

Velocitat i quantitat són dos valors que, actualment, es valoren d'una escola. Si n'han entrat 100, que se'n graduïn 100 és un triomf i, a més, amb tan poc temps com sigui possible. El que han après, però, sembla que no importi a ningú.

En aquest sentit, reflexiona Ordine, la llengua i les paraules que es fan servir mai no són neutrals. Actualment, bàsicament són paraules del món econòmic: crèdit, dèbit, jaciments culturals, etc. Absolutament tot ha de ser traduït en diners. En aquest sentit, hi ha, a Itàlia, una gran pressió burocràtica sobre el professorat que cada vegada té menys temps de pensar en l'alumnat.

Si recuperem l'arrel del terme escola, del grec *skholé*, veurem que vol dir temps lliure, oci, temps de pensar sense preocupacions. Creure que estudiar té com a objectiu un diploma i una professió és, des del seu punt de vista, un error. Perquè és reduir injustament el significat del que ha de ser l'escola. L'important d'anar a l'escola és el viatge que, citant el poeta grec Kavafis, es fa mentre s'hi és i tot el que s'hi viu; amb els mestres, amb els companys i amb el saber. I, a més, ha de ser un viatge sense pressa perquè la lentitud és el que fa gaudir i aprendre. Sense aquesta lentitud, els infants no podran ser lliures ni podran cultivar la humanitat i esdevenir millors persones.

Per a Ordine, el món virtual comença a ser més important que el món real. L'escola hauria de ser el lloc on desintoxicar-los de les noves tecnologies i on ensenyar-los la diferència entre fer-les servir i ser utilitzats per elles per evitar que esdevinguin futurs consumidors passius. La bona escola no la fan les eines, només els bons mestres.

El prestigi dels mestres i l'escola no viu el seu millor moment. Hi ha molts mestres i professors, però, que no es mereixen aquest desprestigi perquè tenen, a les mans, una missió molt important: canviar la vida dels estudiants. Com? Creient que realment poden canviar-la i ensenyant amb passió –sense passió no es pot transmetre passió– i força ètica. La missió principal de l'escola és fer-los homes i dones lliures ensenyant-los llibertat, democràcia, veritat, etc. i, especialment, solidaritat.

En aquest sentit, les Belles Arts, inútils des del punt de vista utilitarista, són fonamentals per fer més humana la humanitat. Sense saber no s'aprèn a viure i és una forma de resistència al consumisme i als falsos valors de la societat. En aquest sentit, els clàssics no s'estudien per a un examen sinó per entendre el món. Com deia Italo Calvino, les coses que la literatura pot ensenyar són poques però imprescindibles. El missatge de la societat sobre la utilitat de l'escola és, per Nuccio Ordine, un acte criminal perquè un alumne ha d'absorbir i aprendre, no pensar en el futur.

Ordine va tancar la conferència citant dos premis Nobel. D'una banda, Albert Einstein, que va defensar sempre la creativitat per fer avançar la ciència i la tecnologia. De l'altra, Edmund S. Phelps, que defensà la necessitat que té l'economia de més imaginació i creativitat i la importància, per aconseguir-ho, de reintroduir les matèries humanístiques a les universitats i instituts.

Nuccio Ordine
Barcelona, 1 de març de 2018

(podeu veure el vídeo de la conferència al nostre canal de Youtube)

Bona tarda, benvinguts i benvingudes,

Som a casa nostra, perquè en aquesta casa hem viscut els millors anys de la nostra vida laboral o de la nostra vida d'alumnes. A més a més nosaltres, els mestres, i vosaltres, els alumnes, vam començar a construir, fa 50 anys, aquest edifici físic i pedagògic, amb les seves llums i les seves ombres, des dels seus fonaments.

Poques vegades una persona pot somiar compartir una situació tan extraordinària.

Realment és una situació extraordinària la celebració del 50 aniversari de la fundació de l'escola Frederic Mistral. Jo he tingut la sort d'haver participat en aquest projecte des del seu inici, el 2 d'octubre de 1967, fins al dia d'avui. Entre nosaltres hi ha també una de les fundadores més significatives, Maria Cecília Millet. Llavors, l'escola Frederic Mistral no estava en aquesta muntanya. L'escola Frederic Mistral estava situada al carrer Escoles Pies 125 i més tard, en diferents torres del carrer Iradier.

Conscients que en les dificultats es forgen els esperits més forts, durant el franquisme van néixer grups de resistència i grups d'acció que van lluitar per aconseguir un escola de qualitat, que van lluitar per rescatar la dignitat de les escoles catalanes que el franquisme havia segrestat.

A la dècada dels 60, van sorgir persones, entitats que, amb la seva iniciativa i la seva lluita, van fer possible el naixement d'escoles pioneres en matèria pedagògica. En aquesta època es va originar una xarxa d'escoles que van portar la iniciativa per crear una escola de progrés, una escola que fos una rèplica de les escoles de la República Catalana. Una escola catalana que pogués afavorir, al màxim, el procés d'autorealització. Una escola catalana capaç de motivar els nenes i les nenes a investigar pel seu compte i a treure les pròpies conclusions. Una escola catalana allunyada de les lliçons magistrals i pròxima als alumnes, per induir-los, amb estima i il·lusió, a descobrir el perquè de les coses.

El Frederic Mistral va ser conscient, des del primer moment, que les persones, els nens i les nenes, no han de ser alumnes sotmesos, alumnes sense drets, manipulats per uns principis morals, per uns valors religiosos. Els mestres i les mestres del Frederic Mistral, des del seu inici, van ser uns agents educatius que animaven l'individu i el grup a potenciar les possibilitats que cadascú tenia

a dintre. Els mestres havien d'ajudar l'alumnat a aprendre a aprendre, a aprendre a estar i a aprendre a ser dins del món, dins de la societat.

Calia que l'escola eliminés la concepció de la vida com a servitud. Calia introduir a les aules un aire d'optimisme i d'il·lusió, calia substituir la força de la creença per la força del raonament, la força de l'autoritat per la força del convenciment. Els i les mestres havien d'estar convençuts que cada alumne, vingués d'on vingués, tenia la mateixa potencialitat i havia de rebre els mateixos estímuls per poder desenvolupar-se. No hi podia haver, a l'escola, alumnes de primera i de segona classe, perquè a la societat no han d'existir ciutadans de primera i de segona classe. Calia construir una nova societat, la societat dels homes i de les dones lliures, que gaudirien dels mateixos drets i deures. Calia canviar l'ètica religiosa per l'ètica interior, per l'ètica de la construcció personal des de la reflexió i des de la convicció. Calia posar l'escola al servei del civisme.

Ningú no dubta que l'escola Frederic Mistral ha contribuït, al llarg de la seva història, amb les seves llums i ombres, a dignificar l'estatus de degradació en què van viure les escoles a Catalunya durant la dictadura franquista. Ha contribuït, des de la seva fundació, a refer una escola catalana, laica, democràtica, progressista, arrelada a la cultura del país, en la qual els i les alumnes havien de créixer en criteri propi per poder decidir el seu futur davant les incògnites de la vida.

No sé si us heu fixat, alguna vegada, que, a la façana del restaurant del Frare Blanc, molt a prop d'aquí, vorejant el rellotge de sol, hi ha gravada una inscripció llatina que diu: Quant haec umbra progreditur, tantum tua vita minuitur. I jo afegeixo la frase d'Horaci: Carpe diem. A mida que aquesta ombra, és a dir, el temps va avançant, la teva vida es va apagant. Aprofita'n cada moment.

El rellotge del Frederic Mistral ens indica avui que han passat 50 anys des de la fundació de l'escola, des d'aquell 2 d'octubre de 1967. Recordo, amb profunda emoció, aquell 2 d'octubre de 1967. Jo tenia 28 anys i vaig ser un dels fundadors. L'escola Frederic Mistral va néixer afillada al maig del 68.

Durant aquests 50 anys tots nosaltres, mestres, alumnes i famílies hem aprofitat el temps, hem realitzat un somni molt bonic, al compàs de les ombres i les llums que marcaven les busques d'aquest rellotge. L'escola de tots nosaltres té un lloc merescut dins de la nostra societat catalana. Dels 30 alumnes que van

començar l'escola al carrer Escoles Pies 115, hem passat a tenir més de 3.500 alumnes en l'actualitat i més de 580 persones que treballen a les escoles de la Fundació Collserola: és a dir, al Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia, a l'Avenç i al Ramon Fuster, a més de participar en un Centre de Psicologia i en les Fundacions de Bellaire i d'Els Xiprers.

Ha passat a tenir tot això sense perdre el que sempre ha estat el valor més important de l'escola Frederic Mistral: l'atenció individualitzada a cada família, a cada alumne.

M'heu de perdonar, però gosaré dir un parell de coses, interpretant el vostre pensament. Una va dirigida al Director General, a les direccions de les escoles i de les Fundacions vinculades, als mestres i a les mestres que avui hi treballen, per cert alguns i algunes exalumnes d'escola: teniu a les vostres mans un llegat molt bonic i encisador que heu de fer realitat durant els pròxims 50 anys. Estem segurs que ho aconsegiu i per això els antics mestres i els exalumnes us donem les gràcies. L'escola Frederic Mistral i les escoles de la Fundació Collserola tenen un projecte educatiu sòlid i atractiu. Vosaltres l'heu de fer realitat en els pròxims 50 anys, adaptant-lo a les exigències dels nous temps, fent vostre el pensament de Dewey: "Si avui ensenyem els infants com els ensenyàvem ahir, els robem el demà".

Una altra va dirigida a vosaltres, antics mestres, i a vosaltres exalumnes: als mestres antics, gràcies, perquè l'ombra del rellotge ens ha marcat l'hora del relleu, després d'haver fet una feina amb molta dignitat i amor; a vosaltres exalumnes, gràcies, perquè l'ombra del rellotge us ha marcat l'hora del relleu. Per sort, l'escola Frederic Mistral i les escoles de la Fundació Collserola tenen les aules plenes de nous alumnes. Però no oblideu que heu rebut el testimoni dels valors més característics que identifiquen l'escola Frederic Mistral: respireu humanisme, laïcitat, que no laïcisme, catalanitat compartida i integradora, llibertat i solidaritat, cultura, dignitat, sensibilitat artística i social. Ara us toca a vosaltres fer realitat aquests valors en el cor de la societat. I us animem a continuar fent aquesta tasca encomiable al llarg de 50 anys més, al llarg de la vostra vida, des de la vostra família i des de l'entorn social i cultural en què us ha tocat viure.

Per acabar, us he de dir que m'hagués agradat compartir aquí aquestes paraules amb els presidents i presidentes de les AMPES, amb la primera Direc-

tora General d'APESA, la Maria Cecília Millet, amb el president del Consell d'Administració, el Julio Hernández de Lorenzo, amb el Jaume Planas i la Fina Vilardaga i amb tots els mestres de la vella guàrdia: la Gina Sangenis, la Teresa Martorell, el Manel Antón, el Ferran Martínez, la Cecília Hernández de Lorenzo, la Isabel Pastor, el Ton Castelló, la Natàlia Camí, el Joan Lluís Badià, la Susana Pesudo, la Mariona Bedós, la Maite Sarró i un llarg etc. però, sobretot, amb una persona insubstituïble en la història del Frederic Mistral i de totes les escoles i Fundacions associades, en Ramon Pecanins. Per a tots ells i elles, un aplaudiment.

No voldria acabar aquestes paraules sense tenir un record molt sentit pels mestres, les mares i pares i els i les exalumnes de l'escola que han contribuït a fer realitat aquest somni i que ja no estan entre nosaltres. Per a ells i elles, un record molt sentit.

Xabier Osarte
Barcelona, 5 de maig de 2018

50 aniversari Escola Frederic Mistral

50 ANIVERSARI

Érem petits i vam ser sempre els GRANS. Sempre. L'escola creixia amb nosaltres i el Batxillerat s'extingia també amb nosaltres. Amb prou feines quaranta nens i nenes, o nois i noies, al cap del drac. Dues promocions indestriables malgrat el rètol de les aules, davant per davant: primer de batxillerat, deia un (finestra-balcó dret, de cara a l'radier); segon, deia l'altre (finestra-balcó esquerre, d'iradier a la ciutat, al futur). Ben bé a l'ampit de les finestres del món. I el drac va avançar camp a través: vida, vida, vida. Érem petits, sí, però sempre vam ser els grans, els que tenien el Pecas i la Vilardaga, i el Ferran i el Planas. Quin privilegi créixer amb aquells professors gairebé novells que van abocar en nosaltres il·lusió i joventut, experiments pedagògics i destresa innata! Érem petits, però sempre vam ser els grans. I, com a grans, primers i, gosaria dir únics i mimats, vam encetar camins que tants d'altres continuen trepitjant.

Passen els anys i ara sí que som GRANS. Justícia poètica. Si l'escola en fa 50... feu comptes. Som els grans, els primers, i, coses que passen, la tercera generació d'aquells petits privilegiats comença a treure el nas. I malgrat el temps que corre inexorable, ens abracem un cop l'any com els nens que vam ser, continuem rient plegats, envellim amb la certesa que un vincle antiquíssim i que només nosaltres entenem ens tatua la memòria.

Dues promocions indestriables que ja tenim nets. Dues promocions que ens emborratxem de l'orgull d'haver estat els grans, els primers. Per molts anys!

IRADIER 15

Érem,
som el carrer costerut
i el pati de veïns abruptes.
Érem,
som cervells esbatanats
al món, mirada crítica.
Som pell de poma groguenca, sí,
els primers,
els grans.
Els agraïts per sempre.

Lali Ribera
Promoció 1976

ESCOLA FREDERIC MISTRAL
50 ANYS

15

Carrer d'Iradier, 15

50 ANIVERSARI

A l'estudi on treballo a part d'arquitectura fem visites guiades i tallers. La tardor passada, per casualitat, vam fer un dels tallers al Tècnic. Feia uns 10 anys que no hi havia estat, vaig veure-hi algun canvi, però cada lloc i la majoria de cares m'eren familiars.

És una sensació estranya tornar a un lloc del qual tens tants records en la majoria dels quals no penses mai, però que estan pràcticament intactes. I m'adono que cada record l'associo molt a un espai: les classes del Frederic amb les vistes infinites de Barcelona de fons, la sala de jocs, el porxo per Carnaval, el pati de la Gàbia i el pati Nou, les escales que pugen al menjador del Tècnic, l'aula de plàstica, aquell racó del pati sota la buguenvil·lea...

Tothom qui hagi anat al Frederic o al Tècnic sap de quins espais parlo; podria explicar molt bé com són, però sobretot què hi he viscut.

Dels meus amics, companys i professors tinc records innombrables; recordo especialment les classes de Plàstica, Literatura i Història i ara puc veure les inseguretats de Secundària o la càrrega de feina que teníem —que no era poca!— des d'un altre punt de vista.

Per a mi l'escola és/va ser aquest conjunt de vivències i persones. Feliços 50!

Anaïs Guillamon
Promoció 2005

ESCOLA FREDERIC MISTRAL
50 ANYS

50 ANIVERSARI

No era un nano fàcil. Molt bon estudiant, esportista, i amic dels seus amics, però amb poca predisposició a estar obert al món, als altres i a tenir una actitud positiva envers allò que m'envoltava. Resumint: “Nota: Excel·lent / Actitud: Deficient” com acostumaven a indicar els meus fulls de notes d'EGB.

Però al Frederic van aconseguir canviar-me i fer-me (crec) molt millor persona. D'una forma dràstica a partir dels meus darrers 4-5 anys allí.

La meua vida després d'allò està essent meravellosa i plena d'experiències personals i professionals enriquidores en diferents parts del món. Aprenent cada dia coses que em segueixen fent créixer amb l'actitud positiva i constructiva que persones com la Maite Bosch, la Pat Ravetllat, la Núria Bosch, la Isabel Samaranch, la Georgina, el Lluís Roura, el Jaume Planas, la Montse Borràs, el Josep Cunill... i tantes altres em van mostrar.

Mai no n'estaré (important aquest PN Feble de la Isabel Samaranch) prou agraït.

Carles Amengual
Promoció 1993

ESCOLA FREDERIC MISTRAL
50 ANYS

50 ANIVERSARI

Vaig aterrar a l'escola en plena infantesa, als 2 anys. Al parvulari, a follets, tortugues i elefants, de la mà de la Meritxell i la Pili, vaig endinsar-me al món de la curiositat, del joc, de les descobertes. Fent pastetes al pati, ja vaig conèixer alguns dels companys i amics amb qui compartiria tot el recorregut escolar.

Després ja va arribar l'hora de la primària, noves rutines, canvis de companys, compartir patis (el del frontón, el gran, el nou, la gàbia...) amb els grans. També comença la part acadèmica, els llibres i els deures. La Núria i la Sara m'acompanyen els primers anys, i poc a poc et vas fent més autònom, vas forjant el caràcter i vas triant els amics. Recordo que a tercer fèiem escacs amb el Ferran i ens estrenàvem amb l'anglès amb la Noe. Recordo la música amb la Màrian, que també ens acompanyava a les festes de l'escola. Recordo les primeres colònies, a les Vinyes, abans que es cremessin, i quan fèiem excursions fins a Avia i compràvem fuet com a souvenir. També les activitats extraescolars dels migdies: teatre, rítmica, coral, dansa i els caps de setmana muntanyisme amb el Juan. A quart, un gran canvi, un exercici d'adaptació que va ser una gran oportunitat per ampliar les amistats, la fusió amb el Tècnic Eulàlia. L'últim cicle de primària, quan ja érem els grans de l'edifici del Tibidabo, alguns començaven a entrar a l'adolescència mentre altres encara eren nens. Recordo la importància que començaven a cobrar les amistats en aquells moments, així com els primers conflictes associats. Recordo com a poc a poc vaig començar a tenir permís per tornar de l'escola caminant amb els amics i no agafar l'autocar 3, el que em portava i em tornava a casa cada dia.

Nova etapa, comença l'ESO a l'edifici de Sarrià, i altre cop nova classe i nous companys, amb la guia de la Yolanda i després del Santi. S'ajunta amb el despertar de l'adolescència: canvis físics puberals, la construcció de la personalitat, l'admiració pels grans, l'amor, l'experimentació i l'adquisició d'autonomia. Recordo que vaig canviar l'autocar 3 per l'autobús 22, compartint el trajecte amb els mateixos companys a diari. També recordo que van començar les classes de guitarra, l'alemany i les optatives (especialment les de poesia amb la Georgina i les de literatura amb l'Adrià). Per acabar, el viatge de final de curs a Madrid, un molt bon final de cicle.

Finalment, el batxillerat, el científic B en el meu cas amb la Teresa i el Manel Bonilla. Els alumnes ens dupliquem ajuntant-nos a Barcelona amb els de l'Avenç i el Ramon Fuster. Nova oportunitat d'ampliar les amistats. La vessant acadèmica es converteix en un dels focus principals, però també es fomenten altres aspectes personals i culturals. Recordo quan van venir els alemanys d'intercanvi, i també les sortides dels Amics del Teatre, amb el Cunill. També el treball de recerca, amb la Sara. I sobretot, recordo la importància en aquesta etapa de l'aspecte social i el cercle d'amistats, sent el colofó el viatge a París tots junts, on es van consolidar moltes amistats, que avui encara duren.

En resum, una escola de la vida.

Marina Fàbregas
Promoció 2004

50 ANIVERSARI

Quan repasso entre els records les imatges de la meva infantesa, sempre em veig al Frederic Mistrall. Les imatges són nítides i cristal·lines perquè tot el que vivia allà era màgic: fer castells de sorra al parvulari, les hores de pati de primària jugant a cromos i saltant a corda, de colònies, l'extraescolar de rítmica, la plàstica, aprendre sempre coses noves... Guardo molt bons records dels mestres i les mestres que vam tenir: la Pili, la Mariona, la Montse Canals, la Rosa, la Guillermina, el Manel Anton, la Yolanda, la Montse Gutiérrez, el Manuel Pérez, la Georgina, la Maite Bosch, el Xavier Aballí, el Sebas, el Josep Cunill, el Xabier Osarte... Segur que me'n deixo molts; i per a tots ells i elles només tindria bones paraules. Tots ells/elles ens van ensenyar moltes coses, sobretot a pensar, a raonar, a respectar i a saber estar. I ara que el meu fill gran ha començat P3 a la Fundació, veig que tot segueix igual. Només puc dir que aquella època és i sempre serà de les millors de la meva vida!

Àngels Remesar
Promoció 1999

És difícil resumir en pocs minuts el que l'Escola ha significat per a mi, però si vull sintetitzar el terme que ho engloba tot és que he estat molt feliç treballant al Frederic Mistral, la qual cosa no implica que el ritme de treball no fos molt intens i el nivell d'exigència, màxim.

I si analitzo els factors que han contribuït a crear aquesta percepció hauré de parlar dels companys i dels alumnes. Els companys, docents i no docents, han estat sempre grans professionals, gent implicada i compromesa dels que tant he après i amb els que tan fàcil ha sigut col·laborar. Molts d'ells encara estan entre els meus millors amics i amigues. Vull fer esment aquí del Xabier Osarte i del Ramon Pecanins que, com a gestors d'un projecte col·lectiu, han fet del Frederic Mistral un referent a tot Catalunya, i al mateix temps han estat sempre professors i companys propers. I també, a un nivell pedagògic i personal, la Fina Vilardaga, cabdal en la meua trajectòria docent i en el de la pròpia escola. Gran mestra, treballadora incansable, a qui segur tots recordeu pels seus coneixements, però especialment per la seva senzillesa, proximitat i generositat. I als alumnes, vósaltres i els vostres pares, us vull donar les gràcies per l'estima infinita que he rebut i rebo constantment, i per la vostra confiança incondicional. Veure-us créixer i acompanyar-vos en aquells anys tan importants ha estat una experiència meravellosa (i, per què no dir-ho, també "terrorífica" en algun viatge..., tanco parèntesi).

I acabo com he començat: he estat feliç a l'Escola, a la qual sento com una part fonamental de la meua vida, i que m'ha fet sempre costat en els entrebancs que tots experimentem un moment o altre.

Espero i desitjo a tots i totes que al final del vostre periple professional compartiu la mateixa satisfacció que jo sento a l'hora del balanç final.

Susana Pesudo
Antiga mestra

Aquest any la meua escola fa 50 anys. És per això que se'ns ha proposat als exalumnes participar-hi tot fent un petit redactat explicant què ha estat l'escola per a nosaltres, i la veritat és que no sé per on començar. I és que l'escola m'ha acompanyat quasi tota la vida i, hi ha tantes coses a dir que, segurament, em quedaré curt. Per tant, com que tampoc no em puc estendre massa, a continuació resumiré el que més m'ha impactat. El Mistral m'ha ensenyat més que coneixements. M'ha ensenyat valors. I és que potser ja he oblidat alguns dels coneixements adquirits al llarg del meu aprenentatge, però el que mai no oblidaré seran les petites anècdotes que m'han fet créixer com a persona. He après a afrontar nous reptes i he format part de la primera promoció del Batxibac. M'enduc un esperit de raonament crític, molta cohesió de grup, amistats que duraran segles, i una gran família. Gràcies Mistral.

Oscar Franco
Promoció 2016

50 ANIVERSARI

Un setembre, sí, el de 1970, vaig entrar a formar part de la que amb els anys seria la gran família del Frederic Mistral. Recordo que l'escola estava instal·lada en dues o tres petites torres del carrer Iradier, però com que ens anàvem fent grans ens vam traslladar al nou edifici al peu del Tibidabo. Aquell primer curs, no recordo si tot sencer, el vam compartir amb grues i paletes. També va ser un setembre, el del 2004, que em vaig jubilar, quan l'Escola ja era "més d'una Escola". En trenta-quatre anys es tenen molts records, per davant teu ha passat tota una generació d'alumnes, alguns dels quals els vaig retrobar els darrers anys com a pares d'Escola. Em sento molt satisfeta d'haver format part d'aquesta gran família, on vaig intentar donar el millor de mi. Felicitats i per molts anys segueixis avançant.

Maria Àngels Romero
Antiga mestra

50 ANIVERSARI

Segurament podríem estar hores parlant i recordant moltes anècdotes i experiències viscudes al llarg de gairebé 17 anys que vaig passar a l'escola, n'hi ha per molt però el que sí m'agradaria remarcar és que van ser els millors anys viscuts entre infantesa i adolescència, ja que va forjar el meu aprenentatge tant escolar com humà per acabar sent el que sóc avui.

Recordo particularment i amb molt de *carinyo* l'experiència viscuda quan es va inaugurar la casa que la Fundació va comprar a Les Vinyes de Vilamarí. Estava cursant 3r de BUP i els profes van demanar voluntaris per preparar la casa per a la inauguració que es faria un diumenge amb una gran paella. Vam dormir a la casa dissabte a la nit i els alumnes ens vam muntar la "nostra pròpia festa" de la qual tinc records molt divertits. Realment crec que la inversió que va fer l'escola en aquesta casa va ser del tot encertada perquè les convivències sempre són un gran èxit d'aventures a qualsevol edat.

També tinc un record meravellós del grup de muntanya amb el professor Juan Cruz, un gran professor en totes les matèries que ens va donar, mates, educació física... i un home d'una qualitat humana excepcional. A mi em va marcar personalment, em va ensenyar a estimar i a respectar la natura i la muntanya i encara ho segueixo fent.

Tenint en compte que tot això va passar en uns temps complicats, de transició, una època difícil per a l'ensenyament tant del català com de la cultura catalana, l'escola va perseverar en aquest sentit i va posar el seu gra de sorra per a la seva conservació.

Quan parlem de persones sovint destaquem les seves qualitats: és bo, és honest, és emprenedor, quan parlem d'una comunitat educativa com la Fundació Collserola caben totes aquestes qualitats i moltes més i si el col·legi les sap transmetre per mitjà del seu professorat, que ja és prou complicat, el resultat és el d'un alumnat que de ben segur sortirà amb una bona preparació i amb una bona qualitat humana.

Tots aquests valors, que jo també vaig rebre, van fer decidir-nos a matricular els nostres fills a l'escola.

Certament només puc tenir paraules d'agraïment a tots aquests anys viscuts amb vosaltres i desitjar-vos de tot cor que en pugueu complir molts més.

Una forta abraçada i feliç 50 aniversari.

Alex Lahoz
Promoció 1987

50 ANIVERSARI

Quan la meva filla va fer dos anys vaig haver de començar a cercar una escola on passaria els següents quinze anys de la seva vida. L'escola perfecte que tots desitgem per als nostres fills. En vaig mirar un munt i totes en semblaven, de perfectes..., però una destacava per sobre les altres: el Frederic Mistral, senzillament perquè allí era on jo havia estat molt feliç els meus quinze anys d'escolaritat. Sí, aquesta era la paraula clau: FELICITAT.

Vaig recordar que quan em llevava els matins tenia ganes de retrobar-me amb els meus companys de classe. Vaig recordar que teníem una relació molt propera i entranyable amb els nostres professors. Recordo classes on apreníem, però també rèiem i ens divertíem. Mai no oblidaré les experiències viscudes, com les del grup de muntanyisme amb qui vaig construir un iglú on vam, literalment, dormir.

Durant aquells anys vaig fer grans amics que encara conservo i, tant quan em retrobo amb ells com amb altres companys de classe i curs que no he vist des que vaig deixar l'escola, tinc la sensació que hi ha quelcom fort que ens uneix, quelcom càlid. Potser és aquest tarannà que l'escola ens va saber transmetre amb saviesa i afecte, un tarannà que segurament és un trosset del que sóc avui.

No vaig ser conscient de tot això fins que vaig haver d'escollir el centre on anirien les meves tres filles, vuit hores al dia, de dilluns a divendres, durant un munt d'anys. No tothom ho pot dir, però jo vaig ser molt feliç a l'escola mentre aprenia els continguts necessaris. I per aquest motiu vaig escollir, sense dubtar-ho, que aquesta seria l'escola de les meves successores.

Bàrbara Moner
Promoció 1989

50 ANIVERSARI

Vaig arribar al Frederic Mistral a començaments del curs 1980-1981. Tenia 12 anys i era un alumne que havia de repetir setè. Estava acomplexat i venia amb molts prejudicis per culpa sobretot de l'escola que havia deixat enrere. El Frederic Mistral va convertir-se en una teràpia humanista, reparadora, de nous valors, d'aprenentatge i de formació de la persona que he acabat sent. A la meva vida ha estat determinant el pas pel Mistral, i sempre recordo amb gran estima, l'etapa viscuda amb el professorat, amb els quals vaig aprendre i vaig gaudir de moltes de les coses que fins llavors m'eren desconegudes. Sóc com sóc, en gran part, gràcies a aquesta escola. Tan de bo hagués començat i acabat la meva etapa escolar al carrer Lluís Muntadas 3, però això forma part del passat i ja no es pot canviar. Per molts anys i que cuideu els alumnes com em va cuidar a mi. Feliços 50!!

Antoni Clapés
Promoció 1985

50 ANIVERSARI

L'escola és casa

Recordo molt bé quan, ja fa més de deu anys, vaig marxar de l'escola. L'etapa que venia era tan il·lusionant que no em permetia sentir pena per deixar l'escola que m'havia ajudat a créixer, on havia compartit els anys més importants i on havia conegut els amics de la meua vida. Sentia la importància del moment, i m'envoltava la certesa que era una etapa que no s'obriria més, que marxava de casa.

Enrere quedaven els records dels noms de les classes del parvulari, de les festes de primària i les primeres colònies, de l'esquiada, dels jocs florals, del canvi al Tècnic, de la importància de les classes de guitarra i del recorregut cultural que havíem recollit durant tots aquells anys i que llavors no sabíem ni podíem valorar, però ara sí. Del paper dels i les mestres, de la duresa del batxillerat, dels viatges a París o Madrid, o dels primers amors i desamors que vam viure tots plegats dins les parets del Tècnic. No obstant, per damunt de tot sobrevolava el valor humà, el record de totes aquelles persones amb qui havíem compartit aquell viatge, mestres dels quals ja no recordava el nom, però dels qui em sentia a prop, i principalment, els amics amb els quals marxava agafat de la mà a menjar-me el món.

Ara però, m'adono de quant m'equivocava, pensant que un dia podria marxar de l'escola. Miro al meu voltant, em miro a mi mateix, i veig escola per tot arreu. L'escola ja no és aquell edifici gegantí amb mil patis que veien els meus ulls petits, ni les persones que em van acompanyar fins que en vaig sortir. L'escola és la manera de veure el món que vaig aprendre de petit, els aprenentatges bons i dolents que m'ajuden a viure i anar pel món, l'interès pel que passa al meu voltant, i sobretot, l'escola són els amics que guardem i compartim com un tresor, i que et fan sentir feliç i agraït.

Així, després d'uns anys, obro els ulls i veig que no cal tornar a l'escola per sentir-t'hi a prop, perquè mai no n'has marxat, perquè hi som cada dia, perquè l'escola és casa.

Bernat Fàbrega
Promoció 2007

50 ANIVERSARI

Fa unes setmanes vaig poder assistir a la celebració dels 50 anys de la MEVA ESCOLA, sí sí, en majúscules, per l'orgull que sempre he tingut i tindré, a dir que sóc del Frederic Mistral.

Va ser com posar-me a la màquina del temps i ser de nou l'estudiant de 4 anys que torna al "seu cole". Aquest, una mica canviat i més modern, però que encara segueix tenint la mateixa olor i aquell encant que quan vaig anar a portes obertes, amb els meus pares, em va fer dir "me gusta este cole".

Des de 1r de l'EGB fins a 2n de Batxillerat, he viscut mitja vida entre els centres de l'actual Fundació Collserola, com a estudiant, com a voluntari als laboratoris i com a monitor de lleure als casals d'estiu a Sarrià i Avenç.

Aquests 16 anys a l'escola, han estat claus tant a nivell acadèmic com personal. Voldria destacar els valors, l'atenció individualitzada a l'estudiant i les famílies i la gran qualitat personal i professional de tot el personal docent i no docent, que se'ns ha transmès a cadascun de nosaltres.

Tot i passar moments molt bons i altres de més dificultat, sempre m'he sentit recolzat per l'escola i mai sol. El millor és haver conegut grans persones que durant anys hem anat a classe junts i que 15 anys després que ens retrobem, encara hi continuï havent aquell vincle "familiar". Tot això, i moltes coses més, fa que, en recordar i pensar en l'escola Frederic Mistral, es manifesti en mi, un somriure a la cara i un immens agraïment.

Carlos Nebot
Promoció 2002

Pinzellades

Em pregunteu què va suposar l'escola per a mi ara que ho veig des de la distància...

Hi vaig passar una bona pila d'anys, dels quals en guardo records inesborrables que han anat formant part de la persona que soc:

La primera dent que em va caure i la Mercè Bobes em va acabar d'arrencar perquè penjava d'un fil. El treball sobre Suècia que vaig fer a setè. La pandereta de la profe de gimnàstica. Els atacs de riure amb les amigues. El pati del frontó. El dia que vam haver de portar ossos de pollastre bullits amb lleixiu per a una pràctica de laboratori... no he oblidat mai aquella olor! Els pronoms febles. Les escales per pujar al pati de dalt de tot per fer patinatge amb Barcelona als nostres peus. El viatge a París. Quan em vaig fer un esquinç saltant a tanques al pati i l'Adela em va portar a la Sant Honorat. Aprendre qui va ser Plató i Aristòtil. Les excursions de muntanyisme. Els colors de les rajoles del menjador. El calaix de les taules de classe. El primer amor. Conèixer aquells amics que ho seran per sempre. El dia que vaig veure clar que volia ser arquitecte, a l'auditori. I tants més records.

Des de la distància veig que la meva escola forma part de mi. Quan molts anys després vaig tornar a visitar-la per portar-hi el meu fill, vaig sentir que era a casa.

Eva Gili
Promoció 1989

L'escola, en voler parlar de la meva escola sobretot em vénen al cap olors, unes olors intenses i molt definides que m'acompanyaven any rere any i no variaven gens amb el pas del temps i que curiosament encara ara recordo sense massa esforç, n'hi havia de molt agradables i d'altres que no ho eren tant, però el record de totes elles em resulta molt amable i em condueix cap a la certesa que va ser una època boníssima, que ho recordi així suposo que és fruit de la feina ben feta pel binomi pares/escola i que considero que sempre hauria d'anar de la mà, i és que al final es tracta de la difícil feina de persones havent d'educar a persones o personetes.

Ara que també porto a aquesta escola les meves tres filles, veig amb més claredat la magnitud d'aquesta qüestió, per això aprofito aquestes línies per agrair-vos la feina ben feta durant tots aquests 50 anys i si resulta que passats molts anys un servidor encara recorda clarament les olors de la seva escola, no hi ha dubte que és un magnífic senyal. A seguir igual els propers 50!

Jaume Vilà
Promoció 1993

50 ANIVERSARI

A dia d'avui puc dir que he passat més de mitja vida aquí. Ha estat la meua casa durant quinze anys, on he viscut moments bons, però també alguns altres de dolents. Aquí vaig descobrir què volia fer amb el meu futur, malgrat que ara és bastant diferent de com me l'imaginava aleshores. Però continuo sabent que jo sóc qui decideix i qui pot fer que canviï. Això ho vaig aprendre aquí, igual que molts altres valors i ensenyances. Perquè malgrat que durant els anys que transcorren allà pensem que a l'escola únicament ens ensenyen història, física, filosofia, art, matemàtiques i llengües, darrere de tot això hi ha tot un rerefons que hem de saber interpretar al llarg dels anys. El qual ens servirà durant la resta de la nostra vida. Personalment crec que no t'adones d'això fins als últims anys, al Batxillerat, on ja ets quasi fora, on vols créixer més de pressa que mai, i volar, malgrat que potser més tard no t'importaria tornar-hi. És quan mires enrere i veus la teua evolució, el teu recorregut, els teus errors, però també els teus encerts. Veus els teus amics, els quals han anat canviant al llarg dels anys, i que encara ara molts d'ells segueixen al teu costat, però molts altres s'han perdut pel camí. Crec que podria resumir la meua experiència a l'escola com una transició, la qual m'ha fet madurar i veure les coses des de diferents perspectives, i la qual va fer que sigui la persona que sóc ara.

Cristina Rodríguez
Promoció 2015

ESCOLA FREDERIC MISTRAL
50 ANYS

50 ANIVERSARI

“Ser” del Frederic

Vam entrar al Frederic Mistral quan teníem 4 anys i hi vam ser fins, als 18 i els 16. Hi vam passar, com succeeix amb tot a la vida, moments molt bons i moments dolents. De petits la consideràvem una presó, però avui, amb perspectiva, ens adonem que ben al contrari, ens va dotar d'ales per volar ben alt.

Ara ja fa gairebé 20 anys que vam acabar l'escola i li guardem un afecte especial. Ens adonem que ha tingut un rol molt important en els ciments de la nostra persona, que en molts aspectes va treure el millor de nosaltres. Entre altres coses, li hem d'agrair la capacitat de pensament crític, i la “disposició estètica” (arran d'haver crescut en un edifici brutal amb vistes a Barcelona i d'haver estat constantment exposats a la cultura i l'art contemporanis); o els forts valors ètics amb què ens va forjar (no només en el sentit humanista, sinó també de treball).

De totes les coses bones que ens va aportar, però, si n'hem de destacar una, seria sens dubte que ens ha fet pertànyer a una família. Perquè, per molts anys que hagin passat i per molts alumnes que fóssim, encara avui quan ens trobem algú que va estudiar al Frederic Mistral, hi ha una connexió automàtica. I és que, si hi ha una particularitat del Frederic Mistral respecte a d'altres escoles, aquesta és la diferència entre “l'anar” i el “ser”. Quan ens trobem entre exalumnes, i encara després de molts anys, la pregunta sempre és: “Ets del Frederic?”

Cristina i Pablo Garrido
Promocions 1983 i 1986

ESCOLA FREDERIC MISTRAL
50 ANYS

50 ANIVERSARI

L'Albert Einstein va dir que el temps és relatiu i que no transcorreria si ens moguéssim a la velocitat de la llum... com que crec que no sóc tan ràpid ha de ser que em faig vell, però tinc la sensació que el temps s'ha aturat. Recordo perfectament ser a l'escola commemorant els seus 25 anys i avui, 25 anys després, és la meua filla qui ho fa. La mateixa casella de sortida per a tots dos en el joc de la vida. Li desitjo que rebi la mateixa formació acadèmica i valors que jo i tan de bo corri la mateixa sort de trobar-hi uns amics que després també es converteixin en la seva família, amb qui compartir les alegries i sortejar els obstacles que anirà trobant en les diferents etapes del camí.

Paul Piqueras
Promoció 1994

50 ANIVERSARI

Em dic Eulàlia i vaig néixer el 1985 a Barcelona; vaig començar l'escola als 4 anys a l'Institut Tècnic Eulàlia, és a dir a l'edifici de Sarrià. Quan feia quart de primària ens van dir que l'escola s'ajuntava amb una altra, l'escola Frederic Mistral, que a la llarga seria un benefici per a les dues escoles.

Els dos anys que em quedaven de Primària els vaig fer a l'edifici de Tibidabo; dels alumnes que estàvem fent quart a l'Institut Tècnic Eulàlia uns quants van canviar d'escola i dels que quedàvem ens van barrejar amb els alumnes del Frederic Mistral. Per mi va ser un gran canvi, i em va costar adaptar-me, ja que era una alumna discreta i força introvertida.

Quan vaig començar la Secundària vaig tornar a l'edifici que coneixia des de petita, però me'l vaig trobar molt canviat; feia primer a l'edifici nou, la classe era bastant moguda, un grup difícil de portar. El que sobretot recordo de forma positiva és el viatge a Madrid que vam fer a quart, m'ho vaig passar molt bé i ho vaig gaudir.

El meu pas per l'escola va ser difícil, ja que va coincidir amb una època en la qual vaig tenir alts i baixos per problemes familiars, i hi havia dies que no volia anar-hi. Així i tot en guardo un afectuós record i ara en gaudeixo cada dia treballant als migdies.

Eulàlia Paredes
Promoció 2001

50 ANIVERSARI

Els millors anys de la meua vida els he passat sens dubte a l'escola, però curiosament les anècdotes que més recordo són fora de les aules: al pati gran, al pati nou, a les gàbies... i és que la sensació que m'ha quedat és que teníem molt temps d'esbarjo i molts cops apreníem jugant.

Recordo la inauguració de la sala de jocs, la classe de cuina d'en Xavier a p4-esquirols, la coral amb la Màrian, els enigmes setmanals de la Noemí, les estratègies d'escacs d'en Ferran, els exàmens "sorpresa" de la Isabel, els aplaudiments silenciosos de la Mercè, les classes d'informàtica amb MS2 primer i amb Windows95 després, les classes d'educació física amb en Joan Carles, aprendre les capitals amb la Carme, les obres de teatre amb la Francesca, els festivals de rítmica i patinatge, les convivències a Les Vinyes, les cures de l'Adela, la veu d'en Paco al micròfon i, sobretot, les vistes de Barcelona des de les aules!

Us desitjo un meravellós 50è aniversari i que seguiu així molts més anys.

Ivette Nogués
Promoció 2003

50 ANIVERSARI

Vaig tenir la gran sort d'anar al Frederic Mistral dels 3 als 13 anys, entre els 70 i els 80, i en tinc tants bons records que no sabia per on començar...

Recordo els bons moments jugant al pati de parvulari al "Pere de la Cullera" amb la Melibea, l'Elisabet, l'Oriol, el Derek, la Clara, la Marta, el Cristian o l'Ignasi per anomenar-ne alguns. O records entranyables de mestres com l'Elisenda, la Paquita, la Maite Sarró, la Gina, el Manel Anton, el Pérez...

O la por que li teníem al Juan Cruz i al Pecanins quan apareixien per algun passadís.

Les "hores" que ens passàvem l'Elisabet Pascual i jo al menjador perquè no hi havia manera que ens poguéssim acabar el menjar o els atacs de riure amb la Melibea Vallvé!!!

Una gran nevada per Carnestoltes que va fer aquell dia més màgic del que ja era, febrer del 83?

També recordo un viatge amb globus des de la mateixa escola per Sant Jordi que ara mateix em sembla més un somni que un record...

O el disgust que vam tenir quan ens van dir que a 6è ens separaven per barrejar-nos amb les altres 2 classes després d'anar tots junts des de P3.

I taaaantes altres coses que no puc explicar però que guardo dins del cor amb un sentiment d'enyorança.

I és que al Frederic hi passaven coses especials i boniques i jo vaig tenir la sort de ser-hi en els que, penso, van ser els millors anys, però suposo que això és el que pensem tots...

Per molts i molts anys més Frederic Mistral!!!!

Gisela Casas
Promoció 1991

50 ANIVERSARI

Era l'any 2008 quan sortia de l'escola Ramon Fuster de Bellaterra per anar cap a Barcelona i aterrar al Batxillerat Artístic de l'Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia, durant dos anys.

-El teu avi ja hi va anar - em van dir dies abans.

Es veu que amb els seus companys de classe, i fins que tots van arribar als 80 anys, anaven cada 12 de febrer a escoltar els goigs de Santa Eulàlia, que cantaven els veïns a la baixada de Santa Eulàlia, patrona destronada de Barcelona. Un cop acabat l'institut, s'havia convertit en una tradició que mantenien gran part de la seva promoció. El meu avi, però, no s'ho va passar mai bé a l'escola, per ell l'Eulàlia era "un projecte humanístic i líric unit al Monestir de Pedralbes i a les mimoses del febrer sarrianenc", tal com va dir.

Per mi, l'Eulàlia va ser una alenada d'aire fresc. Uns anys que em van omplir el cap d'estímuls, creativitat i també contrarietats. I es veu que, en bona part, si em dic Laia és a causa del meu avi que sempre li va agradar aquest nom.

Laia Tardós
Promoció 2010

50 ANIVERSARI

Aquest 2018 farà ja quatre anys que vaig acomiadar-me de la que va ser la meua escola des dels tres anys. Realment, això d'haver-me acomiadat no és del tot cert, ja que no vaig dir-li adéu, sinó que va ser un fins aviat. Durant aquests tres anys i mig que he estat fora l'he visitat sempre que he pogut. Uns anys més que d'altres, tot s'ha de dir. Per mi el nom Frederic Mistral no és un nom qualsevol. És el nom que m'ha acompanyat tota la meua infància. Amb ell he crescut físicament i psicològicament. Però per a mi no només és un nom. Són tot un grup de noms. Frederic Mistral és l'Anna que em va obrir els seus braços al principi de tot. És el Ramon que em va treure un somriure quan més ho podia necessitar. És l'Efra que em va guiar com va saber i com va poder en un dels meus pitjors moments, és el Xavi amb la seva alegria característica, és el Dani que va saber rescatar-me quan anava bastant perduda. És la Laia, la Lutxi, la Farners, la Mariona, el Pere, la Maite, la Pat, la Teresa, la Juani, l'Albert, la Georgina, el Josep, el Toni... i molts més que segur que m'estic deixant. Gràcies a tots ells, avui puc mirar enrere i adonar-me que la meua experiència en aquesta escola va ser la millor que podria haver desitjat. I és ara, quatre anys després, que m'adono de la sort que vaig tenir, i que encara tinc, de poder gaudir de tot el que em van ensenyar. I puc estar ben segura que aquesta meravellosa experiència m'acompanyarà tota la vida.

Mariona Rodríguez
Promoció 2014

50 ANIVERSARI

Aquests dies que celebrem el 50è aniversari de l'Escola Frederic Mistral, vull expressar alguns dels molts records que tinc de tot aquest temps que he estat treballant de professor. Era molt jove, però tenia molta il·lusió i ganes de treballar de mestre. Volia canviar la manera com ens havien ensenyat els nostres mestres. Els primers anys no van ser fàcils, però poc a poc ho vam aconseguir i amb molt bons resultats. Tots els professors estàvem molt units i ben dirigits per Mme. Canal, M. Cecília Millet i més tard per en Ramon Pecanins i Xabier Osarte que, junts, van donar un estil d'ensenyança molt més actiu. Per mi va ser molt interessant la introducció en el programa escolar de "Les convivències". Va ser nou per a tots nosaltres, però molt apreciat per tots els alumnes. També tinc un gran record dels anys que, durant el mes de juliol, anava a Besançon de professor responsable dels alumnes que hi anaven per millorar el nivell de francès (llengua obligatòria a l'escola aquells anys). Per acabar, el canvi que va suposar la construcció de l'actual Escola al carrer Lluís Muntadas. La nova Escola va ser molt important per a tots els professors, ja que vam poder canviar de "les torres" del carrer Iradier i millorar la nostra feina. També vull manifestar que, ara que ja estic jubilat, el que més feliç em fa sentir és trobar, tot passejant per Barcelona, i de vegades lluny d'aquí (per exemple a ~~Canadà~~, entre altres llocs), alumnes que ens recorden i ens agraeixen la nostra feina; i veure com antics alumnes ara fan la mateixa feina que nosaltres vam fer. Però els moments agradables, com fer amics entre els meus companys, es tornen tristos quan s'ha d'afegir la falta d'algunes persones amb qui vaig treballar i de les quals guardaré un gran record i d'alguns alumnes que ens van deixar.

Manel Anton
Antic mestre

ESCOLA FEDERIC MISTRAL
50 ANYS

50 ANIVERSARI

Dues torres del carrer d'Iradier, en els números 15 i 28, una mica més amunt d'una comissaria de policia que ara ho és dels Mossos, i una altra al carrer de les Escoles Pies. Aquells patis que ens semblaven tan grans, les estructures metàl·liques per enfil·lar-s'hi -avui potser fora de la normativa-, els dinars de càtering -que vèiem arribar amb un camió-, les primeres 'convís' -tota una aventura-, les classes d'escacs -llavors una assignatura més-, els nens del Santa Clara, que passaven uniformats i ens semblava tan graciós... Una escola petita, acollidora i amb molts bons mestres. Així era el primer Frederic Mistral que jo recordo.

El 5è d'EGB ja el vam fer a l'edifici nou, al carrer de Lluís Muntadas, que diria que vam començar a utilitzar quan encara no havien acabat del tot les obres. El canvi d'instal·lacions va ser radical, però la resta va continuar igual. L'escola va créixer, però va mantenir el seu esperit i el seu tarannà: era un lloc on aprendre i on ser lliures, i un lloc on aprendre a ser lliures.

Va arribar als 25 anys quan jo ja n'era exalumne. I ara que celebra mig segle d'existència sóc pare d'escola. En tot aquest temps, els reptes (educatius i més enllà) i l'entorn (social, polític...) han canviat molt, i l'escola s'hi ha sabut adaptar. Si ho continua fent tot mantenint l'ambient de llibertat, l'exigència acadèmica i el suport a l'alumnat que molts hi hem viscut, segur que tenim Fundació Collserola per molt de temps i podrem continuar celebrant aniversaris. Per molts anys, Mistral!

Juli Rodés
Promoció 1985

ESCOLA FEDERIC MISTRAL
50 ANYS

Benvolguts exalumnes,

Retrobar-se amb la família ha estat sempre per a mi molt agradable, molt especialment quan fa temps que no ens hem vist i aquest és el cas.

En no tenir fills, vosaltres omplíeu aquest buit i per aquest motiu, molts matins, en entrar a classe us saludava amb un “Bon dia família!” que suposo que algú recordarà.

A part dels continguts acadèmics us vaig intentar inculcar el respecte i l'amor per les persones, estiguéssiu o no d'acord amb elles, pels animals, per la nostra terra, el gust pels viatges i altres cultures, i per les belles arts, perquè, i ho segueixo pensant, es pot viure perfectament sense elles però amb elles es viu molt millor. Vaig intentar col·laborar en què, de grans, fóssiu intel·lectualment inquiets, professionalment competents i, el més important de tot, unes excel·lents persones.

Em faria molt feliç, ara que ja tots sou la meva exfamília, que tinguéssiu un bon record de mi, que em perdoneu si en alguna ocasió no us vaig saber o poder ajudar i que recordeu el Frederic Mistral i el seu equip docent i no docent amb tanta tendresa i afecte com jo guardo de tots vosaltres.

Maite Sarró
Antiga mestra

No pretenc exagerar però el cert és que em costa menystenir el que significa l'escola per a la vida dels nens i adolescents.

Penso que el benestar a l'escola a més de fer-nos feliços en el moment precís, constitueix una “reserva” que alimenta el nostre benestar futur. Dels records i les experiències, en vivim sempre.

El Frederic Mistral és un dels llocs on va despertar la meva curiositat intel·lectual i on vaig forjar moltes amistats que encara conservo.

A més, recordo la pluralitat de l'escola com a element enriquidor de la personalitat familiar i individual. Persones, costums, idees, opinions... tot el que et rodeja amplia les coordenades inicials i ajuda a construir, matisar, ratificar o canviar les idees i opinions pròpies.

El Frederic Mistral va ser per a mi un bon lloc per a la descoberta. Sempre vaig percebre molt d'espai per a qüestionar, dubtar i pensar críticament alhora que vaig sentir la presència d'uns límits -ètics- molt clars.

Em costa fer una anàlisi objectiva del que ha significat l'escola per a mi però el que sóc a nivell personal, afectiu i professional segurament ho sóc gràcies, en part, a l'experiència que vaig viure a l'escola amb mestres i amics que van deixar alguna petjada.

Maria Pfaff
Promoció 1998

50 ANIVERSARI

50 anys,

Se'm fa difícil descriure amb paraules les vivències de tots aquests anys que, de vegades, no semblen més que un somni que s'ha fet realitat i perdurarà en el temps.

Des de les torres del carrer Iradier (fent de cap de personal) a les col·laboracions amb diferents actors en les diferents etapes: d'APESA a la Fundació, passant per Les Vinyes, l'Avenç, el Ramon Fuster, el Tècnic Eulàlia, Bellaire, el Tirol, Llúria, Pg. Sant Gervasi i l'Institut de Psicologia...

En l'aspecte docent: al Frederic Mistral de Tibidabo i de Sarrià i, darrerament, a l'Avenç.

Ha estat un orgull poder formar part d'aquest magnífic equip docent del qual he tingut el privilegi de formar part. El millor que m'ha pogut passar ha estat la dedicació docent.

De problemes no ens n'han faltat i tot per un projecte creat i desenvolupat per un equip que ha permès realitzar-lo, no pas sense dificultats, però, ple d'oportunitats, amb la il·lusió necessària per fer-lo realitat. L'hem fet pas a pas, valorant les amenaces i les oportunitats de cada moment; seguint una filosofia realista. Ho hem fet tots sols, sense l'abric de cap institució i tanmateix, s'ha donat pas a noves generacions que, sense perdre la filosofia, però amb aire renovat, mantenen viva la il·lusió que tants fruits ens ha donat.

"La petjada del caminant no serà esborrada pel vent hostil"

Això no és un adéu sinó un per sempre.

Fins aviat.

Manuel Pérez
Antic mestre

50 ANIVERSARI

Últimament em pregunto si hauria volgut ajudar, sent una nena, que un nen no fos explotat en una altra zona de la meua ciutat.

L'ambient del Frederic: un plaent somni comença a la memòria. Possibilitats de creixement i de canvi. Cares d'educadors somrient. Classes lluminoses plenes de nens aixecant la mà. Hores al pati baixant la rampa, murs que s'obrien arran de l'arribada dels autocars. Les sensacions de l'escola t'ajuden a créixer en un món on els reis mags duren per sempre.

Un dia la porta de l'escola t'abandona. Freda, distant, una anècdota. Aprens diferents conceptes del respecte, la vida que s'espera agafa tonalitats i la normalitat es descoordina dels preceptes. Quan el carrer s'ha convertit en l'espai de creixement personal, comprens les possibilitats que t'han donat i de mica en mica et forges donant valor al que has rebut.

Durant molt més temps han deixat que els nostres somnis creixin, apartats de preocupacions de les quals no ens sentim orgullosos, però que ens toca a nosaltres fer que ningú no hagi de provar.

Gràcies per formar part del somni de la vida, espai en què sempre m'agrada tornar.

Marta Plana
Promoció 2010

Això ho recordaré tot sospirant
en algun lloc llunyà, temps a venir:
dos camins divergien en un bosc,
i jo vaig triar el menys transitat.
Allò va fer que tot fos diferent.

Així acaba la darrera estrofa del poema *The Road Not Taken*, del poeta americà Robert Frost (1874-1963). Hi ha moments en què ens cal prendre decisions importants, crucials, que finalment marcaran la nostra vida. El poema reflecteix una situació personal en què em vaig trobar el 1983, quan se'm va presentar l'oportunitat de triar entre un centre educatiu de renom en aquell moment i l'escola Frederic Mistral, de la qual jo no tenia més referències que els comentaris d'un amic que hi treballava i amb qui ens vèiem de tant en tant. L'Escola Frederic Mistral era, doncs, per mi pràcticament desconeguda, dels dos camins que se m'oferien era òbviament el menys transitat. I els consells d'aquell amic i la impressió amb què em vaig quedar després de l'entrevista amb la direcció del centre van fer que em decantés pel Frederic Mistral. D'axò ja fa 35 anys, i no puc sinó alegrar-me enormement d'haver pres aquella decisió, i alhora restar agraït a les persones que la van propiciar, perquè és aquesta institució que m'ha donat l'oportunitat de realitzar-me personalment i professional amb tota llibertat, és en aquesta escola on els meus fills han rebut una educació excepcional i, al capdavant, ha estat l'exercici de la meua professió en aquesta institució que m'ha permès conèixer companys admirables i generacions d'alumnes que m'han anat enriquint dia a dia al llarg d'aquest camí. Encara, de vegades, em pregunto, i què hauria passat si...? Això no ho sabré mai. En tot cas, en aquell moment...

*I took the less travelled by
And that has made all the difference.*

Lluís Roura
Antic mestre

Aquí les meves 10 o 15 línies d'imatges i bons records:

1. L'alegria generosa de la Teresa cada dia, amb cada frase i amb cada persona.
2. El Xavier i els seus comentaris provocadors, afectuosos i savis.
3. Les barricades d'aprenentatge a què ens convidava l'Octavi.
4. La república independent que generàvem dins les aules de l'artístic.
5. La complicitat de saber que estàvem vivint moments bonics i memorables.
6. La tranquil·litat de saber que persones en qui creus, creuen en tu.
7. La sensació de tenir persones davant que s'ho passen bé fent el que fan i, a més, se'ls dona bé.
8. Tenir una carpeta de 2 metres quadrats a casa plena de carbonets i bons records.
9. Treballar amb gent que va passar per la mateixa escola i saber que compartim alguna cosa essencial.
10. L'olor de fritanga dels nostres jerseis quan sopem de tant en tant i ho recordem tot.

Extres per tenir més noms:

11. Aprendre la paraula "esperpèntica" perquè el Ramon Pach em digués que ho era.
12. Guardar *Antologia de la poesia catalana* pel record de la Georgina explicant-ho amb passió.
13. El Pere Güell, la seva serenitat i bon humor incondicionals.
14. Poder picar a la porta de direcció quan necessitaves parlar dels temes que et preocupaven.
15. Tenir un grup de whatsapp per enviar-nos fotos dels ulls amb els quals veïem el món gràcies al temps que vam compartir i construir plegats.

Martina Nadal
Promoció 2010

50 ANIVERSARI

Quan vaig entrar al Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia era per cursar el Batxillerat, després de molts anys a l'Avenç. Baixar a Barcelona en tren amb els amics suposava fer-se gran i era just l'inici d'una etapa absolutament desbordant i plena d'il·lusions i inseguretats. Jo tenia clar des de feia molts anys que faria el Batxillerat artístic i el que m'esperava eren els dos millors anys acadèmics de la meua vida. Com a ésser humà i com a potencial artista que vol dir alguna cosa i que vol crear no podia estar en un entorn millor. La classe es va convertir en una família, sobretot el grup de l'artístic, amb qui vam viure reflexions necessàries, experiències enriquidores i vam riure fins a plorar molts cops. Un dia dibuixàvem amb carbonets, un altre ens ensenyaven sobre Duchamp, un altre ens parlaven de Beckett. Gràcies per aquella classe on vam veure Andrei Rublev de Tarkovsky. Avui he escollit el cinema com a mitjà d'expressió artística i estic segura que sense aquest impuls a reflexionar sobre l'art i sobre el món que ens envolta, sobre les mirades i els pensaments, ara mateix les històries que explico a través de la càmera, del so i dels personatges serien unes altres.

Clàudia Costafreda
Promoció 2010

ESCOLA FEDERIC MISTRAL
50 ANYS

50 ANIVERSARI

Sóc la Guillermina. He treballat com a mestra al Frederic Mistral molts anys, fins que m'he jubilat. Han estat anys molt interessants i els meus alumnes m'han fet molt feliç.

Ara, quan hi penso, veig els anys que han passat i estic contenta. He trobat algú que guardava un bon record de la meua classe, alguns els he trobat a Montreal, d'altres, tot passejant per Barcelona però, en general, els records eren bons.

M'ho vaig passar bé, fent de mestra. De vegades, em sortia aquell estil de poble. Segur que, quan llegeixin aquestes frases, recordaran les històries que els explicava: La Festa de la Llum de Manresa, la Festa de Sant Medir de Gràcia. Tot era important per a mi i així els ho feia viure als meus alumnes. A més a més del meu fanatisme, tampoc massa exagerat, pel meu equip de bàsquet de l'ànima: el TDK Manresa. Volia que sabessin què hi havia al seu voltant i per això m'agradava parlar amb ells de coses com ecologia, viatges (una vegada vaig demanar que em diguessin els noms del poble on passaven el cap de setmana). I em va fer contenta una vegada que un alumne, en començar el curs, em va explicar que havia comprovat què eren les "marees". Com a gallega que n'havia vistes unes quantes, volia que ho entenguessin, però era difícil. I aquell nen ho va entendre.

En fi. He sigut una persona privilegiada de fer aquesta feina, treballar en un centre com el "Frederic", tenir uns bons companys i una bona direcció.

Espero que la Fundació continuï molts anys. Enhorabona a tots.

Guillermina Varela
Antiga mestra

ESCOLA FEDERIC MISTRAL
50 ANYS

A qui sigui que vagi dirigida...

El meu nom és Sira Béjar Castells i vaig néixer el maig del 75. Mentre el Frederic Mistral celebra els seus 50, jo celebraré els meus 43.

Amb aquesta edat, m'ha donat temps de viure moltes experiències, conèixer moltes persones i guardar molts records. He tingut temps d'equivocar-me moltes vegades i aprendre de tant en tant, no sóc de les que aprèn a la primera...

Els meus records més antics comencen als Cocodrils, al Frederic Mistral, fent "terra fina" i compartint Chupa-chups amb altres nenes a l'hora de pati. També recordo les "siestes" amb el cap sobre els braços a la taula de classe, i com de bé que m'ho passava a motricitat i plàstica.

La primera professora que recordo, és la Núria Pascal. No tinc clar si estic errant el nom, però recordo molt la seva dolçor i paciència. Crec que la vaig tenir a primer, i segur que també a quart d'EGB.

Crec que vaig passar bastant desapercebuda, no era gaire de grupets, més aviat d'amigues "sueltes" en petit comitè. La primera que recordo va ser l'Elisenda Barbosa, amb qual em vaig enfadar per repetir curs a cinquè (pobreta, perdona Eli) i mentrestant, jo anava sola al pati dels grans sense bata i barrejant les classes dels catalans i castellans. Quin estrès sortir de la zona de confort mentre el cos canvia...

Altres amigues "sueltes" van ser Magdala Solís, Laura Ruiz, Mariona Baldrich... i last but not least Belén Monge.

Als matins de 8 a 9, jugava a futbol amb l'Anna Aubert, Natàlia Boix... Entrava a classe amb la cara vermella de córrer.

Sóc de les que es posa vermella quan el professor preguntava alguna cosa i havia de contestar davant de tots. Això em va complicar la vida a les colònies d'anglès a setè, on vaig anar sense tenir ni idea de com dir nas en anglès (gracias por ese cable, Sònia González). El meu pare amb les seves arts, va aconseguir que m'hi acceptessin (quina vergonya). El Sergi Lacambra em va ensenyar a dir "*drinking*".

Les matemàtiques amb el Juan Cruz, m'encantaven. No va ser sempre així, ho va aconseguir la Mari Cruz. Pel nom, sembla la germana del profe, però ho era de la Belén Monge, que em va ajudar a entendre-les com un joc després del "cole".

També gaudia molt a la classe de dibuix amb el Xavier Aballí, tan divertit com estricte.

Amb els anys, em vaig tornar una mica més rebel, però res greu, quasi he aconseguit controlar-ho.

Una època amb gent nova per a mi, amb en Garo, Mendu, el Penya, Fenan, Bañobre...

Tot i així, recordo una Maite Bosch propera i preocupada, quan em portava al seu despatx per mirar que m'obris per ajudar-me a no descarrilar, amb el tacte necessari per als adolescents. Sempre vaig sentir-ho com la preocupació d'uns pares.

Quan vaig arribar a segon de BUP, allà em vaig quedar. Vaig repetir curs. Vaig fer un amic nou, en Jamba (a qui trobo a faltar).

Des d'aquí, també vull recordar l'Adela, gràcies per totes les "tirites", aspirines i fotocòpies.

De fet, un dels records que tinc, és pensar que volia ser gran, volia acabar l'etapa escolar, aquells horaris, classes a les quals no trobava sentit com el llatí (perdona Josep), anar a casa i fer deures o inventar una excusa per no haver-los fet...

Però a mesura que et fas gran, i per molt bé que et vagi la vida, en algun moment et passa pel cap no haver invertit més temps aprenent les capitals i països del món, el funcionament del cos humà o t'envaeix una nostàlgia d'uns temps fàcils que semblaven difícils. I sí penso en la Isabel Pastor, la Isabel Samaranch, la Susana Pesudo o qualsevol altre professor que he tingut, els agraeixo el temps que ens han dedicat i avui i ara, us veig a tots amb uns altres ulls.

Felicitats a tots els que heu sigut i construït un projecte tan gran i important per a tants nens i adolescents.

Gràcies de tot cor

Sira Béjar
Promoció 1990

Sintetitzar imatges, pensaments, emocions, temps... molts anys, és molt difícil, però ho intento, en tres flaixos:

ORÍGENS

LES TORRES (c. Escoles Pies i c. Iradier)

Tinc una imatge de cada matí (entrant a la torre d'Iradier, a tres quarts de vuit) d'una nena petita i bonica, asseguda a la falda de la Lluïsa...

Bon dia Neus! Bon dia Lluïsa!... i la Neus mig adormida em mirava malhumorada perquè havia matinat molt. Venia al Frederic Mistral amb les seves germanes grans que tenien classe a les vuit i la seva classe de pàrvuls encara no havia obert. Mentrestant la Lluïsa l'entretenia, li feia dibuixos i cantaven. Tot seguit anava cap a les classes que eren les estances de la torre, on els espais petits acollien pocs alumnes riallers i afables. Bon dia! Com esteu?... Era com una família on ens coneixíem tots. Així mateix era un espai de trobada per a un grup petit de professors, bons companys i bons amics, on compartíem experiències, vivències, i en especial un esperit: "treballar per a l'Escola Catalana, Laica i Plural". Era un repte (encara vivia el dictador) perquè eren temps de canvis en la societat.

El laboratori de l'escola era una petita estança prop del jardí, on hi havia poc espai i poca llum... així que, amb els alumnes pujàvem al terrat amb les cubetes de dissecció i asseguts a terra en una rotllana, fèiem dissecció de sípia i musclo... quines cares d'alegria i satisfacció dels alumnes fent dissecció a l'aire lliure!

... temps de canvis... recordo el lloc on érem a Iradier quan van comunicar (ràdio-tv) l'assassinat de Carrero Blanco... més tard la mort de Franco...

Un altre record són els principis de les convivències a Madrid. Pocs alumnes. Pensión Casado. Escorial. Toledo. Madrid dels Àustries i dels Borbons... Casa de colònies de Canyamars... esquí a la Molina...

Temps de canvis...

LA NOSTRA ESCOLA TIBIDABO

"La nostra escola", així és com l'anomenaven les meves filles (en plural, elles i jo). És una altra etapa que per a mi té un valor especial i personal. Neixen les meves filles i són alumnes de l'escola des de tres anys parvulari fins a la selectivitat. Una etapa entranyable i plena de vivències i experiències per triplicat, les seves i les meves... Un nou edifici. Espais molt grans. Pati gran.

Pati del frontó. Vistes de tot Barcelona... laboratoris de biologia amb taules de dissecció i treball... laboratoris de química i física... gimnàs gran... auditori... molts alumnes... tutoria de 3r de BUP... festa al gimnàs... COU... selectivitat... jocs florals... campionats de rítmica... convivències a Les Vinyes... Madrid (hotel Astúries) no cabíem a la Pensión Casado... París...

Un dia en Ramon ens parla de l'Avenç... més tard, del Ramon Fuster... més alumnes, noves experiències i noves relacions. Passats uns anys, del Tècnic Eulàlia... sorpresa!... perplexitat... fusió?

FUSIÓ

FREDERIC MISTRAL-TÈCNIC EULÀLIA Sarrià

Sí, fusió... nous espais, tot es fa molt més gran. Diferent. Moments difícils, delicats i complexos.

La meva primera impressió en el nou espai: "no pot ser, que estranya em sento, hi ha molts alumnes que no conec... tants i tants que no tinc a classe ni a tutoria que ja no els podré conèixer mai a tots..."

Amb el temps la fusió es va consolidant entre els mestres, alumnes, famílies, projecte d'escola... i el repte es va transformant en una nova experiència enriquidora per a tots.

Batxillerats 1r i 2n conflueixen alumnes de les tres escoles... TdR... Selectivitat... conferències... Jocs Florals... Festes escola... Comiats 2n Batxillerat...

Per a mi, l'escola ha sigut un espai de trobada, de connexió, creativitat, creixement, transformació, evolució i llibertat. M'he sentit com a casa.

Ha estat un privilegi haver pogut ser mestra (38 anys) de l'Escola Frederic Mistral i les meves filles alumnes... sento molt agraïment.

Teresa Martorell
Antiga mestra

50 ANIVERSARI

M'omple de joia poder assistir al 50è aniversari d'aquesta entranyable escola.

El Frederic Mistral m'ho ha donat tot, per tot em refereixo als valors més importants de la vida, que per a mi són: la família, l'educació i l'amistat. Fa 48 anys vaig començar a formar-ne part, érem tots plegats, alumnes, pares i professors, una petita família que dia a dia anava creixent. Com a educació, una de les primeres escoles catalanes amb un gran equip de mestres, el qual impartia i emprava tant el francès, el català, com el castellà a un mateix nivell, i van saber també treure el millor de nosaltres. A més a més dels coneixements i el respecte vers els altres, ens van transmetre l'alegria i les ganes de compartir cadascuna de les nostres vivències amb els nostres companys. Així que tan sols em resten paraules d'agraïment; gràcies Frederic Mistral, gràcies per aquests anys que són ja mitja vida, mitja vida d'amistat, de complicitat, de dinars, sopars, escapades, en definitiva, una llarga amistat estesa entre diverses promocions i mestres, i que avui en dia encara perdura entre tots nosaltres.

Em sento una privilegiada per haver tingut l'oportunitat de gaudir dels inicis d'aquesta gran família anomenada FREDERIC MISTRAL.

Mercedes Hernández de Lorenzo
Promoció 1984

50 ANIVERSARI

La meva experiència a l'escola

La meva mare sempre m'explica que, quan va visitar per primer cop el Frederic Mistral, li va sobtar que el professorat sabés el nom de tots els alumnes. Aquesta ha estat per a mi una escola propera, podríem dir que una petita-gran família, amb uns mestres que, a més, han exercit de guies, psicòlegs o, fins i tot, amics. La docència òbviament es dóna en funció del temari, però en general l'equip docent intentava sempre donar-li una pinzellada amena o més personal, que permetés als alumnes interessar-se per descobrir cada dia una mica més. Un exemple seria l'ensenyança de la literatura al Batxillerat (tant castellana com catalana i universal), classes que t'agradaven pel que es deia però, sobretot, per com es deia. A aquesta escola, i cal donar les gràcies, es vol que l'alumne esdevingui una "Persona Persona".

Àlex Muñoz
Promoció 2016

El gresol del que som

Devia ser l'any 1974 quan alguns començàvem el nostre periple escolar al parvulari del carrer Iradier. El pati, a l'altra banda del carrer, era un bosc particular. A les tardes, ens venia a buscar l'autocar que ens duia a casa. Una mena de paradís.

Vam començar 1r d'EGB i vam inaugurar, crec, l'edifici de Tibidabo. La vista cap a la ciutat era privilegiada i l'escola era envoltada de casalots, esplanades i camins. Allà vam fer les primeres amistats que durarien una pila d'anys. Aleshores, la biblioteca era dalt de tot de l'escola i encara no hi havia auditori.

En aquells anys, els de 1r a 5è d'EGB jugàvem al pati gran i els de 6è, 7è i 8è al pati de dalt. Molt sovint jugàvem a xutar a pilota des del pati de baix a veure qui arribava a penjar-la a l'altre pati. Quan ho aconseguíem, sabíem que, en qüestió de segons, algú ens la tornava a tirar avall. A la reixa del pati de parvulari hi havia esbossada la imatge de Frederic Mistral. Al pati es desplegaven tres o quatre partits de futbol alhora, amb les mateixes porteries. Ningú no es queixava, tothom sabia amb quin equip anava i amb quins companys jugava. I no passava res.

Les colònies solien ser a Sant Martí de Sesgueioles. Sant Martí, amb les seves porxades, el seu camp de futbol, els berenars de pa amb xocolata, els jocs de nit amb llanternes i el foc de camp amb tots els alumnes en rotllana al voltant. No sé si cap més generació podrà parlar d'haver viscut tot això. Més tard van ser a Les Vinyes.

La Font del Racó sempre va ser també un espai que visitàvem de tant en tant. De vegades hi anàvem a fer Educació Física corrent pels seus caminois; d'altres vegades, hi anàvem a fer la foto de curs de tota la classe. També és on se'ns penjava la pilota quan jugàvem a futbol.

Anàvem creixent i seguíem pujant pisos com cursos. Al pati del mig jugàvem al frontó verd o al passadís del darrere a bales. També vam viure, a 6è d'EGB, el canvi de segon idioma, de francès a anglès. I les classes al laboratori. Eren els temps del Naranjito, de la incipient Europa, de Tv3, del 23-F, del Museu de la Ciència, del *We are the world...* Ja a BUP, vam veure néixer l'auditori de l'escola i recordarem els viatges a París i a Madrid (sempre amb autocar).

També hi ha un record pels dinars a l'escola: la safata metàl·lica, els vigilants... Era un menjador tan gran! Les taules blanques amb els seus bancs de color faig plegables i la rajola de les parets, ratllada, groga i blava...

I, evidentment, l'essència: el professorat. Tot i que seria just dir-los tots, en recordo ara mateix alguns com en Xavier Osarte (grec), la Fina (llatí), la Maite Sarró (2n EGB), la Gina (3r EGB), la Glòria (4t EGB), la Srta. Faus i el Josep M. Solà (BUP), la Cecília (6è EGB), el Ferran (Història), el Xavier Aballí (dibuix), l'Ernest (anglès), la Isabel Samaranch (català), el Joan Cruz (EF i Música), el Sr. Planas (Matemàtiques), el Toni Miró (Física i química), la Montse (biblioteca) i, als autobusos, la Matilde, i a secretaria, l'Adela. I evidentment, tots i totes, els que he esmentat i els que no, són part de nosaltres. A tots ells, milers de gràcies!

Xavier Saladrigas
Promoció 1989

50 ANIVERSARI

Quan vaig arribar al Frederic Mistral a Lluís Muntadas, venia d'un "petit infern" d'escola i vaig sentir-me alliberat i molt estimat. Recordo l'etapa del Frederic Mistral amb molt de carinyo i felicitat. D'aquí n'he tret grans amics amb qui encara ens veiem sovint per recordar anècdotes i compartir moltíssimes coses. La meva colla érem més aviat "gamberrets" però tot i així, el professorat i Direcció ens els sentíem molt proper; per bronques (merescudes) o per riure! Vaig passar una de les etapes més boniques de la meva vida! Us desitjo 50 anys més de bona feina i bon acompanyament!

Una forta abraçada!!! Us recordaré sempre amb un somriure als llavis!

Eduard Puchol
Promoció 1987

50 ANIVERSARI

Fa 50 anys.

Parvulari. El carrer Iradier 15. L'entrada, el passadís i, al fons, les escales que baixen al pati, immens llavors. Quantes confidències assegurades en aquells graons!

I creuant el carrer, el 28. Un nou pati amb estructures de ferro de les de l'època en què viatjàvem sense cinturó de seguretat. Aquells anys, saber si ens tocava el 15 o el 28 era una de les petites incerteses de cada inici de curs.

Ens anem fent grans i els patis amb nosaltres. L'escola nova. Patis, ara sí, immensos de debò. Que nova i que gran! Encara ara em sembla un privilegi aquest balcó amb vistes a Barcelona.

I quin meravellós pati de llibertat són per a nosaltres les convivències! Canyamars o Penyafort, una altra de les incògnites de cada curs. Pati amb foc de camp, boscos i coves, dies intensos que cada curs ens canvien la vida.

I ja de més grans, el gran pati del món. Madrid i París. El Prado i el Louvre. Uns viatges que ens obren els ulls i la ment i ens descobreixen aspectes desconeguts dels companys i dels professors.

I el meu pati particular. Un petit poble prop de Besançon, Vernier-Fontaine, on m'enamoro per sempre més de la llengua i la cultura franceses.

Quan miro enrere recordo amb afecte i agraïment tot el que vaig aprendre a les aules. Tanmateix, aquests patis són els que per a mi fan del Frederic Mistral l'escola on voldria tornar.

Elisenda Tortajada
Promoció 1980

50 ANIVERSARI

Una paret amb flors borrosa (de les torres?) i l'emoció d'estrenar una nova escola molt més gran; les pedretes del pati a les butxaques de la bata –i al nas?–, les boles de sorra fina; la gata que va tenir gatets a la classe i l'ànec que al final va resultar ser una àneca (va pondre ous!); els nervis del primer dia i la sensació de llibertat al juny, amb tres mesos sencers de vacances al davant; tenir Barcelona als peus durant deu mesos!; l'autocar i quan vam començar a anar soles a l'escola amb la Marta, la meva germana, amb el 22 (m'han dit que en breu deixarà d'existir la línia!); les estones al pati, les amistats (especialment la Berta, sempre la Berta!), les petites baralles i els petits conflictes, les mil i una rialles compartides i també les llàgrimes; ser filla de mestra i sentir la teva mare renyant algú a l'aula de sota; les convivències (a partir d'un cert moment a Les Vinyes!), els viatges a Menorca, Madrid i París, l'esquiada (on vaig descobrir que no era per a mi); tres grups per nivell: A, B i C (dos catalans i un castellà) i la barreja a 7è de les tres classes (quina por al principi!); els mil llibres llegits de la biblioteca; les extraescolars de rítmica i de jazz i els festivals de final de curs, les excursions de muntanyisme; quan el Pare Noel ens prenia els regals, l'amic invisible, quan cremàvem el rei Carnestoltes al pati; EGB, BUP i COU (i pensar que quan fèiem parvulari i EGB els veïem com a senyors i senyores!), les proves i els exàmens, l'anglès i el francès, el flautí, els exàmens trimestrals, les ciències mixtes a partir de 3r de BUP, la selectivitat; l'adolescència i fer-se gran; els primers contactes amb la mort... que lluny queda tot però quants records!

L'Àngels Torras, la Viqui Mallol, la Natàlia Camí, la Paquita Banús, la Maite Sarró, la Rosa Mari, la Núria Pascal, la Carme Millán, la Carme Piqué, el Manel Anton, el Manel Pérez, la Guille Varela, la Maria Gualde, el Pep Vert, l'Abel Inchuste, la Cècilia Hernández de Lorenzo, la Isabel Pastor, la Isabel Samaranch, la Susana Pesudo, el Lluís Roura, la Pat Ravetllat, el Ferran Martínez, la Maite Bosch, el Josep Cunill, el Ramon Pecanins, la Fina Vilardaga, el Xabier Osarte, el Xavier Aballí, la Yolanda Farrarós, el Josep M. Solà, el Juan Cruz, la Marisa Castellanos, la Teresa Martorell, la Montse Borràs, l'Olga Planas, l'Ernest, la Marie Pierre (no en recordo els cognoms!), la Montse de la biblioteca i l'Adela del material, i tants d'altres que de segur que em deixo (no m'ho tingueu en comptel). Grans mestres amb qui podies parlar de tu a tu i amb qui vam aprendre tant (i no només continguts!).

L'any 1991, a punt de fer 18 anys, quines ganes de deixar l'escola enrere, amb tot el que hi havia après, per anar a la Universitat...

I ara, a punt de fer-ne 45... quin agraïment tan immens al Frederic Mistral, la meva escola!

Elisabet Pascual
Promoció 1991

50 ANIVERSARI

Personalment només puc parlar dels últims 15 anys del llarg recorregut d'aquest centre ja que són els que jo he viscut, d'altres etapes se n'ocuparan (o se n'han ocupat) les meves company@s, que són més grans que jo.

A la pàgina web de l'escola hi figura un ideari que es pretén seguir a l'hora d'educar la canalla. S'hi parla de pluralisme, laïcitat, consciència cívica, llengües, d'un ensenyament de qualitat i de pensament crític entre moltes altres coses. Sens dubte punts importants a tractar en l'escola moderna.

Un ideari el solen tenir totes les escoles, perquè els pares de nous alumnes puguin decidir si els paga la pena portar-hi els seus nens. Però al final les paraules se les emporta el vent i jo que ja he acabat el meu recorregut aquí puc dir que contràriament al que cabria esperar per la hipocresia i les ganes de vendre de molta gent, en aquesta escola s'intenta seguir a consciència.

Pel que fa a la laïcitat i pluralisme son dos temes complicats de tractar en aquest país en què vivim, i que des del meu punt de vista són una posició a prendre per l'escola però on tampoc no té massa marge a ensenyar, sinó que són coses que es pensen i rumien amb els anys i l'experiència.

Dit això, em sembla important remarcar que, en una escola ni molt menys només es forma gent acadèmicament, sinó que s'educa a persones. Per això em sento orgullós de dir que el pilar de l'ideari, el buc insígnia de l'escola i des del meu punt de vista també una habilitat imprescindible que s'ha d'ensenyar als alumnes com és el pensament crític és l'ombra de l'ensenyament que es rep cada dia en aquestes aules.

Pel que fa a l'ensenyament de qualitat, em sembla evident que la gent surt molt ben preparada d'aquí, i també és visible que als professors els agrada la seva feina. Però això em dona peu a citar una frase de l'ideari que he trobat per fer una petita crítica constructiva. "Cal ajudar-lo en el procés de conèixer les capacitats que estan al seu abast i les que no ho estan". Un gran professor d'aquesta casa un cop em va dir, això que amb esforç tot es pot és un pedaç ad hoc de manual. Amb això, el que vull dir és: la competitivitat és sana i necessària, però cal vigilar que aquesta no eclipsi la nostra condició de persones.

Per acabar només volia agrair a l'escola tota la feina feta, formant gent que són, principalment, bones persones i que a més són capaços de competir en aquest món ferotge en què vivim. El professor, aquell que forma, és important, però els mestres que ensenyen la gent a pensar i a viure en societat pacíficament són essencials i se'ls ha de preservar. I cuidar-los especialment ara que l'escola catalana està vivint un atac ferotge als Mestres que parlen de temes tabú en espais de debat que són imprescindibles pel creixement personal dels petits.

Marc Palomé
Promoció 2017

FUNDACIÓ
COLLSEROLA

ESCOLA FREDERIC MISTRAL

50 ANYS

ESCOLA
FREDERIC
MISTRAL